

že rozhodčí výrok je pro obě strany závazný jako pravoplatný soudní rozsudek (§ 594 c. ř. s.), neboť odvolací soud dále správně vystihl právě naznačený úkol rozhodčího výroku, poukazuje na čl. 22 a 21 všeobecných pojistných podmínek, takže jest jeho důvody doplniti toliko poukazem na ustanovení § 273 c. ř. s. Dovolatelka proto marně uplatňuje v těch směrech dovolací důvody podle č. 3 a 4 § 503 c. ř. s.

Čís. 16124.

Jestliže okresní nemocenská pojišťovna vede k vymožení náhradních útrat podle § 20, odst. 2, zák. č. 224/1924 ve znění zák. č. 184/1928 Sb. z. a n. exekuce podle vykonatelných platebních výměrů před jejich pravoplatností, neodpovídá za škodu vzešlou tomu, proti komu se exekuce vedou.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Rv II 532/36.)

Žalobce — zednický mistr — se na žalované okresní nemocenské pojišťovně v B. domáhá zaplacení částky 18.000 Kč, a to z důvodu náhrady škody jednak proto, že ve sporu s žalovanou okresní nemocenskou pojišťovnou o náhradní útraty Leopolda S. musel zaplatiti svému právnímu zástupci Dr. S-ovi částku 580 Kč, jednak další náhrady škody vzniklé prý mu ztrátou zákazníků a výdělku, kterého by u nich byl dosáhl. K odůvodnění žalobního nároku přednesl: Žalovaná nemocenská pojišťovna neprávem předepsala žalobci v několika případech placení tak zvaných náhradních útrat, ač své zaměstnance přihlašoval včas k sociálnímu pojištění. Žalobce ve všech případech podal proti nesprávným a neodůvodněným platebním výměrům včas rekursy resp. odvolání k vyšším správním instancím, jež nejsou dosud pravoplatně vyřízeny. Žalovaná však přesto neprávem vymáhala na žalobci předepsané náhradní útraty exekučně a zabavovala jeho pohledávky za vykonané práce stavebníkům. Jak v O., kde žalobce provozuje zednickou živnost, tak i v okolních obcích se stalo brzy známo, že žalovaná zabavuje pohledávky u žalobcových zákazníků, a z toho lidé usuzovali, že žalobce má finanční potíže. Tak přišel žalobce zaviněním žalované o četné stavební práce, které by mu byly bývaly za normálních poměrů zadány, a tím mu byla způsobena značná škoda. Žalobce si čítá ztrátu na výdělku z toho povstalou částkou 18.000 Kč. Co se týká náhradních útrat vymáhaných žalovanou za Leopolda S. byly náhradní útraty předepsány žalovanou neoprávněně. Ani jeden z platebních příkazů nebyl v době vedení exekucí pravoplatný. V době, kdy žalovaná vedla proti žalobci exekuce, postoupil jí žalobce na vyrovnání jejích domnělých pohledávek, svoji pohledávku za manžely Janem a Hedvikou V. v částce 1.400 Kč, takže uvedeným postupem byla žalovaná úplně vyrovnána. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud co do částky 580 Kč odmítl dovolání, v příčině další žalobní žádosti dovolání nevyhověl a uvedl v otázce, o niž jde, v

d ů v o d e c h :

Z celého žalobcova přednesu vyplývá, že se na žalované pojišťovně domáhá náhrady škody proto, že vykonávala svá oprávnění plynoucí ze zákona č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n. způsobem příčícím se dobrým mravům, že tudíž právním důvodem žalobního nároku jest šikána podle § 1295, odst. 2, obč. zák. Jak vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí č. 12349 Sb. n. s., jest šikánou jednání, které sice jednající vykonává v mezích svého práva, avšak sleduje zřejmý účel v rozporu s dobrými mravy poškoditi jiného, že takovéto jednání jest důvodem k náhradě škody a že ten, kdo tvrdí takovéto poškození, musí dokázati, že jednající zneužil svého práva mravně závadným způsobem se zřejmým úmyslem ho poškoditi, a že utrpěl škodu. Žalobce uplatnil v té příčině, že žalovaná okresní nemocenská pojišťovna vedla na něho exekuci neoprávněně, zbytečně a ve větším rozsahu, než bylo třeba, že mu tím odradila zákazníky, pro které by jinak byl pracoval, a že ho tak připravila o výdělek, kterého by jinak byl dosáhl. Podle zjištění prvního rozsudku, které nebylo v odvolání napadeno, šlo o vymáhání náhradních útrat podle § 20, odst. 2, zákona č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n., které i po provedených exekucích nebyly ještě žalobcem plně zaplacený. O vymáhání dotčených náhradních útrat platí ustanovení § 175 uvedeného zákona, které dovoluje soudní exekuci na základě vykonatelného platebního výměru, jenž jest podle § 1 č. 19 ex. ř. v doslovu zákona č. 23/1928 Sb. z. a n. exekucním titulem. Vykonatelnost platebního výměru potvrzuje podle § 175 dotčeného zákona o sociálním pojištění sama okresní nemocenská pojišťovna. Bylo-li prvním soudem zjištěno, aniž to bylo žalobcem napadeno, že platební výměry, podle kterých byla proti žalobci navržena soudní exekuce, byly vykonatelné, plyne z toho, že žalovaná okresní nemocenská pojišťovna byla oprávněna navrhnouti soudní exekuci proti žalobci a že byla oprávněna v ní také pokračovati, až by náhradní útraty byly plně uhrazeny. Vedení exekuce před pravoplatností platebních výměrů žalobci doručených nečinilo z exekucních návrhů žalované okresní nemocenské pojišťovny zneužití jejího práva na zaplacení náhradních útrat žalobci k zaplacení předepsaných, neboť jest v zájmu řádného vedení peněžního hospodářství žalované okresní nemocenské pojišťovny, aby nuceně vymáhala prostředky, které jsou určeny pro plnění úkolů sociálního pojištění svěřených jí zákonem o sociálním pojištění č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n. Již z toho, že zákonodárce připustil, aby exekuce proti omeškalému dlužníku byla vedena již na základě vykonatelného platebního výměru, vyplývá, že zákonodárce tímto způsobem zamýšlel zajistiti pro sociální pojištění hmotné prostředky včas a že vyloučil úmyslně odklad vymáhání těchto prostředků až do pravoplatnosti platebního výměru, tudíž až do okamžiku, kdy o povinnosti platební a o výši příspěvků k sociálnímu pojištění neb o výši náhradních útrat bude pravoplatně rozhodnuto. Nezáleží proto na tom, zda podal žalobce proti platebním výměrům včas opravný

prostředek. Zásada, že lze navrhnouti exekuci i před pravoplatností nějakého rozhodnutí, nebyla vyslovena teprve v zákoně o sociálním pojištění, nýbrž byla uplatněna již v exekučním řádě, který, uváděje v § 1 č. 1 usnesení civilních soudů jako exekuční tituly, výslovně uvádí nejen usnesení, proti kterým není již dalšího opravného prostředku, tudíž usnesení pravoplatná, ale i usnesení, proti kterým není alespoň propůjčen opravný prostředek, jenž by zastavoval exekuci, což jsou usnesení pouze vykonatelná. Že žalovaná okresní nemocenská pojišťovna navrhla proti žalobci exekuce zbytečně a ve větší míře, než toho bylo třeba k úhradě jejích pohledávek, jest vyvráceno zjištěním, že po provedení exekucí nebyly náhradní útraty žalobcem plně zaplacený. Žalobce sice uplatnil, že postoupil žalované okresní nemocenské pojišťovně pohledávku za Janem V., avšak z tohoto postupu nemohly býti náhradní útraty žalobci předepsané uhrazeny, poněvadž žalobce byl s Janem V. vyrovnán. Pro důvodnost žalobního nároku neplyne nic ani z rozhodnutí nejvyššího soudu č. 6672, 7842 a 9484 Sb. n. s., k nimž odkazuje žalobce v dovolání, ježto nejednají o nárocích na náhradu škody podle § 1295, odst. 2, obč. zák. O tom, zda byl žalobce oprávněn žádati za odklad exekucí proti němu povolených, když podal stížnosti proti platebním výměřům o náhradních útratách, netřeba se zmiňovati, ježto v souzeném sporu není rozhodující, zda žalobce užil či neužil svého práva navrhnouti odklad exekucí proti němu povolených podle § 42 č. 5 ex. ř. Nepodařilo-li se žalobci prokázati, že u žalované pojišťovny jde o šikánu při vymáhání náhradních útrat podle § 20 zákona č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n., nebylo příčiny k změně napačeného rozsudku v této části.

Čís. 16125.

Pohledávka ze zápůjčky poskytnuté při provozování bankéřské činnosti podle čl. 272 č. 2 obch. zák. se promlčuje v obecné lhůtě promlčecí (třicetileté).

Byla-li zástava (cenný papír), daná k zajištění zápůjčky, prodána správcem konkursní podstaty v konkursu prohlášeném na jmění věřitelovo, nezproštuje to zapůjčitele požadujícího zaplacení zapůjčených peněz povinnosti vrátiti zástavu vypůjčitelu, zavinil-li sám, že nelze zástavu vrátiti, neupozorniv včas správce konk. podstaty, že jde o zástavu.

(Rozh. ze dne 21. května 1937, Rv I 1040/35.)

Žalobce, bývalý majitel bankovního závodu, zapůjčil žalovaným, bývalým majitelům továrny na obuv, podle úmluvy o eskomptu směnek kromě jiných částek též 900 K, za něž dali žalovaní žalobci do zástavy cenný papír, a to 4% rakouskou korunovou rentu 2.000 K nom. Částka 900 K byla splatná již 31. července 1914, avšak pro válečné moratorium mohl žalobce vymoci na žalovaných jen čtvrtinu své pohledávky. Ježto žalovaní zůstali dlužní nedoplatek 675 K, domáhá se na nich ža-